

ת"פ 38734/01/14 - מדינת ישראל נגד יצחק שמחה מקוביצקי, שלמה גדלוביץ', יעקב שדמי, חיים קוסובסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38734-01-14 מדינת ישראל נ' מקוביצקי ואח'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. יצחק שמחה מקוביצקי
2. שלמה גדלוביץ'
3. יעקב שדמי
4. חיים קוסובסקי

הנאשמים

גזר דין לנאשמים 1 ו-3 והחלטה לנאשמים 2 ו-4

רקע

1. הנאשמים 1-4 הודו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המגולל שישה אישומים המייחס להם ביצוע עבירות של גניבה בידי עובד לפי סעיפים 383(א)(1), 391 ו-34ב' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") ועבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק.

2. על פי המתואר ברקע לכתב האישום המתוקן, הנאשמים 1 ו-3 עבדו בחברת "מד פארק בע"מ" (להלן: "**החברה**"), העוסקת בהתקנה, בתפעול ובתחזוקה של מכונות, באמצעותן מתבצעת גביית דמי שימוש במקוואות בירושלים וברחבי הארץ (להלן: "**המכונות**"). דמי השימוש שהצטברו במכונות, הועברו על ידי החברה לעיריית ירושלים ולמועצות הדתיות. תפקידם של הנאשמים 1 ו-3 בחברה, לא כלל איסוף כספים מהמכונות. במהלך עבודתו נטל הנאשם 1, שלא על דעת מנהליו, מפתח "מאסטר" לפתיחת המכונות ממשרדי החברה ויחד עם הנאשמים האחרים השתמש במפתח על מנת לפתוח את המכונות ולגנוב מהן כספים. בחלק מהמקרים השתמשו הנאשמים במכשיר חד על מנת לגרום נזק למכונות, בניסיון לטשטש את עקבותיהם וליצור מצג לפיו המכונות נפרצו על ידי שימוש בכח. כתוצאה מכך נאלצה החברה להחליף את המנעולים במכונות בעלות כוללת של \$3,315.

3. על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 21.9.2010 בין השעות 2:00-4:00, פתחו הנאשמים 1, 2 ו-4 את המכונות שהוצבו בחמש מקוואות בירושלים וגנבו מהן את הכספים שהצטברו בהן בסכום כולל של כ- 27,000 ₪. האישום השני נמחק מכתב האישום במסגרת הסדר הטיעון. על פי עובדות האישום השלישי, עמוד 1

בתאריך 2.2.2011, במהלך הלילה, גנבו הנאשמים 1 ו - 3 כספים בסכום של כ - 8,500 ₪ ממכונה במקווה גברים בשכונת ויז'ניץ בבני ברק. על פי עובדות האישום הרביעי, בתאריכים 28.10.2010 ו - 26.12.2010, במהלך הלילה, גנבו הנאשמים 1 ו - 2 סכום של כ - 2,900 ₪ ממכונה המוצבת במקווה ברחוב טייבר בגבעתיים. בתאריך 28.10.2010 הצטיידו השניים בפלאיר, באמצעותו גרמו נזק למכונה בסמוך למעשה הגניבה, וזאת במטרה להסוות את מעשיהם. על פי עובדות האישום החמישי, בתאריך 27.10.2010, במהלך הלילה, גנבו הנאשמים 1, 2 ו-4 כספים בסכום של כ - 1,000 ₪ ממכונה המוצבת במקווה בפרדס חנה. בסמוך למעשה הגניבה, פגעו הנאשמים במכונה וגרמו לה נזק, וזאת במטרה להסוות את מעשיהם. על פי עובדות האישום השישי, בתאריך 2.2.2011, בין השעות 2:00 ל - 5:00 פתח נאשם 1 את המכונות שהוצבו בכניסה לשני מקוואות בירושלים וגנב מהן סך של כ - 3,500 ₪. על פי עובדות האישום השביעי, בתאריך 6.2.2011, בין השעות 4:00 ל - 5:30, פתחו נאשמים 1 ו - 3 מכונות שהוצבו בכניסה לארבעה מקוואות בעיר ירושלים וגנבו מהן סך כולל של כ - 8,500 ₪ וארבע כספות בשווי של כ - 2,000 ₪.

4. סיכומי של דבר, נאשם 1 הורשע בשש עבירות של גניבה בידי עובד ושתי עבירות של היזק בזדון; נאשם 2 הורשע בשלוש עבירות של גניבה בידי עובד ושתי עבירות של היזק בזדון; נאשם 3 הורשע בשתי עבירות של גניבה בידי עובד ונאשם 4 הורשע בשתי עבירות של גניבה בידי עובד ועבירה של היזק בזדון.

5. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי הנאשמים יודו בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשעו וישלחו לשירות המבחן, אשר יבחן בין היתר את שאלת הרשעתם. בנוסף, יפצו הנאשמים את החברה בסכומים שהופקדו על ידם בקופת בית המשפט. נאשם 1 בסכום של 16,780 ₪, נאשם 2 בסכום של 10,780 ₪, נאשם 3 בסכום של 4,250 ₪. ביחס לנאשם 4, לא הייתה הסכמה לעניין הסכום. עוד הוסכם כי המאשימה תעתור לפיצוי נוסף מעבר לסכומים אלה וב"כ הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.

תסקירי שירות המבחן

6. תסקיר נאשם 1

מתסקיר שירות המבחן שהתקבל ביום 31.3.2015 בעניינו של נאשם 1 עולה כי הוא בן 23, רווק, מתגורר בבית הוריו, מנהל אורח חיים חרדי ועובד מזה כשנתיים כמנהל צוות מכירות בחברה העוסקת בתחום התקשורת הסלולרית. במשפחת מוצאו 12 נפשות והוא מתאר קשרים ותפקוד תקינים עם בני משפחתו. במהלך השנים התקשה נאשם 1 להסתגל למסגרות לימודיו הקפדניות ומגיל 16 עבר מספר ישיבות. בגיל 18 החל לעבוד בחברה בה ביצע את העבירות מושא תיק זה וזאת במקביל ללימודיו בישיבה. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי באותה תקופה ניהל אורח חיים בלתי יציב שאופיין בהתנתקות מביתו, ובהתרחקות מהדת ומהערכים עליהם גדל, כן נהג לשוטט ולבלות.

אשר לביצוע העבירות, מסר הנאשם לקצינת המבחן כי קשריו עם הנאשם 3 החלו במסגרת עבודתם בחברה והמשיכו במהלך ביצוע העבירות. את נאשמים 2 ו-4 הכיר בלימודיו בישיבה. נאשם 1 ציין כי במסגרת עבודתו

בחברה נחשף לסכומי כסף גדולים והתקשה לעמוד בפיתוי. הוא יזם ותכנן את ביצוע העבירות וגרר לביצוען את הנאשמים האחרים. מעצרו נתפס בעינו כאירוע מטלטל ומכונן שהוביל לשינויים במישורי חייו ובכלל זה פנייתו לטיפול פסיכולוגי, שיפור ביחסיו עם הוריו ומשפחתו, התקרבותו חזרה לדת ולערכי משפחתו, ביסוס עתידו התעסוקתי, השלמת לימודים במסגרת מכינה קדם אקדמאית ובהמשך לימודים אקדמאיים לתואר ראשון במנהל עסקים, מהם פרש במהלך שנת הלימודים הראשונה עם קידומו בחברה בה מועסק כיום. נאשם 1 הביע חרטה על ביצוע העבירות וכן חש צער, אשמה ובושה כלפי עצמו והוריו. לדבריו, התנצל בעבר בפני מנהלו הישיר על המעילה באמון שנתן בו, אך לא בפני מנהל החברה - הוא המתלונן. נאשם 1 הביע רצון להשתתף בתכנית "גפ"ן", להתנצל בפני המתלונן ולהציג את השינוי שחל בו.

שירות המבחן התרשם כי חל שינוי משמעותי בתפקודו ובעמדותיו של נאשם 1, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתפקודו התעסוקתי, הקשר עם משפחתו, היעדר תיקים נוספים והאחריות שנטל על מעשיו. בבחינת הסיכון במצבו, ביצוע העבירות מלמד על קושי בהצבת גבולות, בדחיית סיפוקים ובוויסות דחפים, בנוסף לנטייה לחפש ריגושים. הפסקת לימודיו כאמור, מגלה קושי ביציבות במסגרות. בבחינת סיכויי לשיקום, לנאשם 1 מערכות תמיכה חזקות בסביבתו, הוא נעדר עבר פלילי והליך מעצרו טלטל את חייו והביא לשינוי בתפקודו. נאשם 1 מגלה יציבות במישור התעסוקתי, שיתף פעולה עם שירות המבחן וגילה נכונות להיענות להמלצותיו. האחריות שנטל על ביצוע העבירות, רצונו לפצות את המתלונן ולהשתתף בתכנית "גפ"ן" מצמצמים את הסיכון להישנות עבירות דומות.

שירות המבחן המליץ להטיל על נאשם 1 צו של"צ בהיקף של 250 שעות במסגרת זק"א - חסד של אמת", שיהווה עונש מרתיע שימחיש מחד את חומרת מעשיו ויחזק מאידך את תפקודו ויאפשר לו לכפר על הפגיעה בחברה. בנוסף המליץ שירות המבחן על צו מבחן למשך חצי שנה, במהלכו תיבחן התאמתו לתכנית צדק מאחה.

לעניין ההרשעה, חרף חומרת העבירות ועמדת התביעה, ומאחר שמדובר בעבירות ראשונות ויחידות שבוצעו על ידי נאשם 1 לפני למעלה מארבע השנים; העובדה שנטל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על מעשיו; הסבירות להישנות עבירות נוספות היא נמוכה, וכן גילו הצעיר והעובדה כי הרשעתו בדיון תוביל לפיטוריו ותפגע בעתידו, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו.

7. תסקיר נאשם 2

בעניינו של נאשם 2 התקבל תסקיר שירות המבחן ביום 12.4.2015, ממנו עולה כי נאשם 2, בן 25, נשוי מזה כשלוש שנים ואב לפעוטה כבת שנה וחצי, אשתו הרה. הוא מתגורר בבני ברק ועובד כמנהל סניף בסופר. נאשם 2 הוא בן למשפחה מרובת ילדים (הרביעי מתוך עשרה ילדים) ומנהל אורח חיים חרדי. במקביל לעבודתו התנדב נאשם 2 בקהילה במסגרת "בית חם" לנפגעי נפש ואף יזם פרויקטים התנדבותיים בקהילה של חלוקת מזון למשפחות נזקקות ולבעלי צרכים מיוחדים. נאשם 2 תיאר לפני קצינת המבחן את משפחת מוצאו כנורמטיבית, ערכית ומתפקדת, שהקשרים בה קרובים ותומכים. לדבריו, חוותה משפחתו משבר לפני כעשרים שנים, בשל מותה של תינוקת המשפחה בטביעה. בשל תחושת בושה, אשמה וחשש מפני תיוג חברתי ופגיעה של ההליכים

המשפטיים במשפחת המוצא, נמנע נאשם 2 מלשתף את בני משפחתו, ובכלל זה רעייתו, בביצוע העבירות מושא תיק זה והוא מתמודד לבד עם ההליכים שננקטו נגדו.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי הנאשם 2 נעדר הרשעות קודמות. עם זאת תלויים ועומדים כנגדו שני תיקי משטרה פתוחים בעבירות דומות, שלא הוגש בהם כתב אישום.

בהתייחסו לביצוע העבירות, הנאשם 2 הודה ונטל אחריות לביצוען. הוא תיאר תחושות אשמה, כעס, בושה, חרטה וכן אמפתיה כלפי נפגעי העבירות. הסביר כי הכיר את הנאשמים הנוספים מלימודיו בישיבה וציין כי נאשם 1, שעבד בחברה הציע לבצע את העבירות באמצעות המפתח שהיה ברשותו. לדבריו, לראשונה בחייו, נחשף לסכומי כסף גדולים ונוכח העובדה שטרם ביצע העבירות לא עבד, הוא היה נעדר תובנה באשר למשמעות ערך הכסף והשקעה בפרנסה. ביצוע העבירות תואר על ידו כהליך של הידרדרות, היעדר חשיבה, היסחפות והיעדר תובנה ביחס למשמעות מעשיו והשלכותיהם על נפגעי העבירות. לדבריו, בתום מספר גניבות, חש רגשות אשמה והפסיק מיוזמתו את ביצוען. הנאשם 2 ביטא רצון עז להחזיר את סכומי הכסף שנגנבו מהחברה ועובר תהליך של חשבון נפש, ביקורת עצמית והתבגרות, שסייעו בידו להבין את משמעות וחומרת מעשיו.

קצינת המבחן התרשמה כי לנאשם 2 נורמות וערכים מקובלים והוא מתפקד באורח נורמטיבי ופרודוקטיבי, מפגין אחריות תעסוקתית, אחריות אישית ומשפחתית ונעדר כל חשיפה ומעורבות עבריינית. קצינת המבחן סברה כי נראה שעל אף חומרת ההתנהגות והחזרתיות שבה, ביצוע העבירות הנדונות, אינה על רקע קיומם של דפוסי התנהגות עברייניים ומדובר בהתנהלות חריגה וזרה לתפקודו של הנאשם 2. לאור האמור, ובהתחשב בגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות, חלוף הזמן, היעדר הרשעות קודמות, כוחותיו ויכולותיו להתמדה ויציבות במסגרות, קבלת אחריות על ביצוע העבירות ומידת ההרתעה הגבוהה סביב ההליך המשפטי, העריכה קצינת המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד הינו נמוך.

קצינת המבחן ציינה כי נאשם 2 שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, קיבל אחריות מלאה על התנהגותו, הביע הסכמה להשתלב בהליך גפ"ן ואף נמצא מתאים באופן ראשוני ליטול בו חלק. שירות המבחן המליץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 230 שעות במסגרת יחידת המתנדבים של עיריית פתח תקווה ובנוסף צו מבחן למשך חצי שנה במהלכו ייבדק המשך קידום הליך צדק מאחה.

באשר לשאלת ההרשעה, לאור פגיעה אפשרית בקידומו והתפתחותו התעסוקתית של הנאשם והשלכותיה של פגיעה זו עליו, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו בדיון.

8. תסקיר נאשם 3

בעניינו של הנאשם 3 התקבל תסקיר שירות המבחן בתאריך 2.4.2015, מתסקיר שירות המבחן עולה כי נאשם 3 בן 24, רווק ומתגורר בבית הוריו. כשהיה בן שנה עלה עם משפחתו מאנגליה. הנאשם עובד מזה כחמש שנים כטבח במסעדה ובאולם אירועים. לדבריו, התמודד עם קשיים לימודיים במהלך השנים, שלא אובחנו ולא טופלו

וצבר חוויות שליליות מתקופת הלימודים. נאשם 3 הוא החמישי מבין תשעה ילדים והוא מתאר קשר קרוב בין בני משפחתו, המהווים עבורו רשת תמיכה והכוונה משמעותית.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי לחובתו הרשעה בגין אחזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, בגינה הוטל עליו מאסר על תנאי וקנס. נאשם 3 טען כי הסכין שהייתה ברשותו נועדה לעבודתו כטבח ולא הייתה כוונה למעשה פלילי באחזקתה. שירות המבחן התרשם כי התייחסותו חוסמת אפשרות להבין את אורח החיים שניהל באותה תקופה וקשיים עמם התמודד בהיבטים נוספים.

בהתייחסו לעבירות הנוכחיות, נאשם 3 תיאר כי התפתה להצעת חברו לגנוב כספים וכי לצד החשש מהשלכות מעשיו, התקשה לעמוד בפיתוי לנוכח הרווח הכספי הקל. הוא תאר באופן מצומצם את תפקידו וחלקו בדינמיקה המורכבת בינו לבין נאשם 1, חווה עצמו כנגרר ומופעל על ידו ולדבריו לא הייתה לו הבנה מספקת להשלכות מעשיו. נאשם 3 חש בושה והביע חרטה על מעשיו ועל הפגיעה במשפחתו.

שירות המבחן התרשם כי נוכח אופי העבירות ומשך הזמן שחלף עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות יהווה ענישה חינוכית וקונקרטית באמצעות תרומה לחברה. נאשם 3 ביטא נכונות לביצוע של"צ במסגרת עמותת "עזר מודיעין" ובנוסף צו מבחן למשך חצי שנה במהלכו תיבחן התאמתו להשתתפות בהליך צדק מאחה. באשר לשאלת ההרשעה, נוכח קיומה של הרשעה נוספת לא מצא שירות המבחן להמליץ על ביטולה.

9. תסקיר נאשם 4

בעניינו של נאשם 4 התקבל תסקיר שירות המבחן ביום 2.4.2015, ממנו עולה כי נאשם 4, בן 26, נשוי ואב לשני ילדים, מתגורר עם משפחתו במודיעין עילית. במשפחת מוצאו הוא התשיעי מבין אחד עשר אחים ואחיות, גדל בבני ברק ובמודיעין עילית לסירוגין, במשפחה חרדית אותה תיאר כגדולה, מגובשת ותומכת. נאשם 4 סיים 12 שנות לימוד במסגרת תורנית ולדבריו היו לו קשיים לימודיים והתנהגותיים כתלמיד. בהמשך, לא התגייס לצבא. נאשם 4 עובד מזה כשלוש שנים בעיריית מודיעין בתפקיד מלווה ילדים עם צרכים מיוחדים וסיעודיים. רעייתו סובלת בשנים האחרונות ממחלת עור קשה ותלויה בו בליווי לטיפולים.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי זוהי מעורבותו הראשונה בפלילים. בהתייחסו לעבירות הנוכחיות, נאשם 4 הודה בביצוע ונטל אחריות לביצוען. לטענתו התפתה להצעת חברו לגנוב כספים באופן מתוכנן כשתפקידו היה לתצפת ולהתריע מפני הגעת המשטרה. הוא תיאר כי לצד החשש מההשלכות מעשיו הוא התקשה לעמוד בפיתוי לנוכח הרווח הכספי הקל. נאשם 4 ציין כי הוא מתבייש במעשיו מול עצמו, אשתו ומשפחתו ומרגיש שפגע בהם.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מבין בדיעבד את פגיעתו בבעל החברה ולדבריו פנה אליו במטרה לפצותו, אולם הוא סירב. נראה כי העבירה בוצעה על ידו בשל השפעה חברתית לצד צורך בחיפוש ריגושים.

בבחינת הסיכון לעבריינות, התרשמה קצינת המבחן כי מוטלת על נאשם 4 אחריות רבה, לעתים באופן שאינו תואם את יכולותיו. הוא מתקשה בוויסות דחפיו, תוך צורך למצוא ריגושים ולהתמודד עם תחושת ריקנות. בהערכת גורמי הסיכוי לשיקום - נאשם 4 מנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי, בעל יציבות תעסוקתית, מוערך על ידי מעסיקו ומגלה אחריות משפחתית. נאשם 4 נעדר עבר פלילי והוא בעל מודעות עצמית לקשייו בהתמודדות עם העומס בחייו ומנסה למצוא דרכים נורמטיביות לווסת ולפרוק רגשותיו. נאשם 4 הביע חרטה וקיבל אחריות על מעשיו.

קצינת המבחן המליצה על הטלת של"צ בהיקף של 200 שעות במסגרת מע"ש רעננה עמותת אלון, ובנוסף צו מבחן למשך חצי שנה במהלכו תיבחן התאמתו להשתתף בהליך צדק מאחז. וכן המליצה לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו בדיון, זאת נוכח גילו הצעיר, העובדה שמדובר בעבירות ראשונות ויחידות, קבלת האחריות למעשיו ומוכנותו לשאת בתוצאות העבירות וכן ההערכה כי התנהגותו אינה משקפת דפוס התנהגות מופנם וקבוע.

ראיות לעונש

10. בדיון הטיעונים לעונש ביקשה באת כוח המאשימה להגיש תצהיר נפגע עבירה וביקשה להעידו הכל בכפוף לכתב האישום ולהסדר אליו הגיעו הצדדים. אלא שהמתלונן, אשר הגיע לדיון כשהוא מיוצג מסר שהוא אינו חתום על התצהיר ולא עומד מאחורי האמור בו ורצה להעיד על נזקים נוספים שנגרמו לו זאת על אף שבא כוחו מסר כי העביר את התצהיר לידי המתלונן והוא עמד מאחורי האמור בו בכפוף להוספת פסקה נוספת ומשכך הוא ביקש מבית המשפט לקבל את התצהיר כראיה. במועד הדיון החלטתי שבהתאם לסעיף 40(ב)(2) לחוק כי מאחר ובין הצדדים התנהלו מגעים בסופם גובש הסדר שכלל את נסיבות ביצוע העבירה לרבות גובה הנזק, הרי שהבאת ראיות חדשות בשלב הטיעונים לעונש אינה אפשרית אלא בתנאים שנקבעו בסעיף האמור.

אך בימים אלה שבה וחידדה זאת כב' השופטת ע' ברום בע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 14.5.15):

"יושם לב כי סעיף 40(ב)(1) לחוק מורה כי הנאשם (ורק הוא) רשאי להביא ראיות בשלב הטיעונים לעונש מבלי להידרש לרשות בית משפט - ובלבד שאלה אינן סותרות את שנטען על ידו בשלב בירור האשמה. ואולם סעיף זה אינו חל במקרים שבהם הנאשם הודה בעובדות כתב האישום - שכן סעיף 40(ד) קובע כי הכלל בדבר איסור הבאת ראיות חדשות כפוף לחריג אחד, והוא זה הקבוע בסעיף 40(ב)(2). השופט י' דנציגר עמד זה מכבר על התכלית שביסוד הסדר זה:

"משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום, משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו, והדברים אף מקבלים משנה תוקף משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון עמו, במהלכו ניתנה לו ההזדמנות לשאת ולתת, תוך השפעה על עיצוב נוסח כתב האישום. משכך, וכפי שציינתי בעניין ח'טיב, כל חזרה מן

ההסכמה בקשר עם עובדות ונסיבות ביצוע העבירה, שינוי שלה או הוספה לה, נדרשים לעמוד בתנאיו המחמירים של סעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין: כי יהיה זה באישור בית המשפט, ובמקרים שבהם לא היתה לנאשם האפשרות לטעון את הטענה בשלב בירור האשמה או במקרים שבהם הוכחת אותן הנסיבות דרושה על-מנת למנוע עיוות דין. (עניין חנונה, בפסקה 54; ראו גם בעניין ח'טיב, בפסקה 26) (ר' פסקה 16 לפסק הדין).

11. מטעם נאשם 1 העיד מר אלחנן דומב, ששימש מנהלו הישיר במסגרת עבודתו בחברת "דיאלוג", ולדבריו נאשם 1 עסק במסגרת עבודתו גם בנושאים הקשורים לכספים וגילה מחויבות, אכפתיות, נאמנות והקפדה על פרטים בתפקידו. נוסף על כך, נאשם 1 היה שותף עיקרי בטיפול בבני נוער בפרויקט שנעשה בחברה, ולאחר שנסגרה נטל על עצמו למצוא עבודה לכמאה עובדים והצליח לשלב את רובם במקומות עבודה וזאת חרף גילו הצעיר.

טיעוני הצדדים לעונש

12. לטענת ב"כ המאשימה, בעבירות של גניבה על ידי עובד, מעבר לפגיעה הכלכלית הקונקרטית, ישנה פגיעה חמורה ביחסי אמון הנרקמים בין עובד למעביד, כאשר יחסי מסחר ועבודה תקינים מחייבים אמון זה. הפסיקה מדברת על הקלות בביצוען של עבירות מסוג זה שמבוצעות על פי רוב על ידי אנשים נורמטיביים ועל כן יש הצורך לתת דגש להרתעת הרבים על ידי השתת עונש של מאסר בפועל. כך בת"פ (נצ') 92/09 **מדינת ישראל נ' ערוק** (מיום 16.11.2009) הורשע עובד הדואר בעל עבר פסיכיאטרי, שגנב פריטים שערכם דל ונדון לעשרה חודשי מאסר בפועל. בת"פ (נצ') 30780-02-11 **מדינת ישראל נ' אליהו** (מיום 5.10.2011) הורשע נאשם נורמטיבי בעבירת גניבה בידי עובד אשר הביע חרטה ונעדר עבר פלילי, ובית המשפט גזר עליו עונש של 10 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשמים 1 ו-3 היו עובדי החברה וכלפיהם נוצרו יחסי האמון. חלקו של נאשם 1 משמעותי ביותר, הוא החזיק במפתח "מאסטר" ועשה בו שימוש בביצוע הגניבות. מעשי הנאשמים שיטתיים וחוזרים. כל אישום מציין תאריך אחר שבו בוצעו מספר גניבות ועל כן מדובר באירוע אחד. הנזקים שנגרמו למכונות עלו על 3,000 דולר. בהתייחס לנאשם 1 טענה ב"כ המאשימה כי המתחם הראוי הוא בין 10 ל - 20 חודשי מאסר בפועל; המתחם הראוי לנאשם 2 הוא בין 6 ל - 12 חודשי מאסר בפועל; המתחם הראוי לנאשם 3 הוא בין 8 ל - 14 חודשי מאסר בפועל ולנאשם 4 בין 4 ל - 10 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונש המתאים ב"כ המאשימה סברה כי יש להתחשב בכך שמדובר בנאשמים נורמטיביים, אשר למעט נאשם 3, הם ללא עבר פלילי, ונאשמים 1-3 למעשה השיבו את הגזלה למתלון. מדובר באירועים שהתרחשו לפני כארבע שנים ובנוסף הנאשמים חסכו מזמנו של בית המשפט ועל כן העונש המתאים צריך להיות ברף התחתון של המתחם. ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על נאשם 1 עונש של עשרה חודשי מאסר בפועל, על הנאשם 2 עונש של שישה חודשי מאסר, על הנאשם 3 תשעה חודשי מאסר ועל הנאשם 4 חמישה חודשי מאסר, שייתכן ויבוצעו בעבודות שירות. בנוסף ביקשה ב"כ המאשימה להשית על הנאשמים פיצוי משמעותי למתלון על

מלוא נזקיו ומאסר על תנאי מרתיע.

אשר לשאלת אי הרשעה, הפנתה ב"כ המאשימה לעפ"א 307/09 (נצ') **סול ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 13.10.2009) בו נדונה עבירה של גניבה בידי עובדים צעירים, ששירות המבחן המליץ על אי הרשעתם והמליץ על הטלת צו מבחן ושל"צ. בית המשפט לא קיבל את ההמלצה, הרשיע את הנאשמים והטיל עליהם מאסר שירוצה בעבודות שירות. ב"כ המאשימה הדגישה כי ביטול הרשעה הוא חריג שבחריגים ובמקרה זה אין מקום להחילו נוכח ריבוי האירועים ואופיים.

13. ב"כ נאשם 1, עו"ד נרקיס, טען כי יש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את ההרשעה, שכן מדובר בנאשמים צעירים לקבוצת "הבגירים הצעירים". נאשם 1 נטל אחריות למעשיו כבר בעת חקירתו במשטרה. עוד הוסיף כי היה שיהוי משמעותי של המאשימה בהגשת כתבי האישום וחלף זמן רב מאז ביצוע העבירות. אומנם בעת שביצע נאשם 1 את העבירות, הוא סבר שהוא מנהיג חבורת רחוב, נעדר שיקול דעת ולא ידע להציב לעצמו גבולות. לאחר שנחקר במשטרה, השכיל להבין כי דרכו אינה נכונה ועל כן פנה לטיפול פסיכולוגי, נרשם ללימודים אקדמאיים ועשה כל שביכולתו על מנת להשתנות ולהשתקם, ויש להתחשב בכך. ב"כ הנאשם טען כי הרשעתו תביא לפיטוריו ואות הקין שתוטבע על מצחו תמנע ממנו למצוא מקום עבודה ההולם את כישוריו ויש לאפשר לו להמשיך בהליך השיקום בו החל. ב"כ נאשם 1 הפנה לע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 1.4.2014) שם דובר בצעירים שביצעו עבירות של סחיטה באיומים והורשעו. בית המשפט ביטל את הרשעתם והטיל עליהם של"צ. במקרה זה היה שיהוי של שנתיים שהוא קצר יותר מהשיהוי בתיק דנן. ב"כ הנאשם 1 אף הפנה לעפ"ג 40674-04-13 **מדינת ישראל נ' קטש ואח'** (מיום 11.7.2013).

אשר למתחם לו עתרה המאשימה, לטענתו, לא הוצגה פסיקה התומכת במתחם זה. באשר לשאלת ההרשעה, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 32248-08-12 **מדינת ישראל נ' עזרא** (מיום 13.11.2013), ת"פ 12333-10-12 **מדינת ישראל נ' וולקוב** (מיום 18.5.2014) ולע"פ 7781/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (מיום 25.6.2013).

14. ב"כ נאשמים 2 ו-4, עו"ד פרידמן, טען ביחס לשיהוי בהגשת כתב אישום בתיק זה ללא סיבה מוצדקת, שגרמה לעינוי דין לנאשמים. אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש כי נאשם 2 הואשם בעבירה של גניבה מידי עובד מכח דיני השותפות ולא עבד בחברה בפועל. נאשם 2 שיקם עצמו במהלך השנים ונראה כי העבירות שביצע הן בבחינת מעידה חד פעמית. הוא עובד כיום בתפקיד בכיר, אחראי על עשרות עובדים, חשוף לסכומי כסף גדולים ואינו מועל באמון שניתן בו. משרתו תלויה בשאלת ההרשעה ועל כן הפגיעה בו ברורה. ביטול הרשעה הוא כאמור החריג לכלל, אלא שבמקרה זה יש להעדיף שיקולי שיקום על פני השיקול הציבורי ולבטל את הרשעת נאשם 2. בעניין זה הפנה לת"פ (כ"ס) 32248-08-12 **מדינת ישראל נ' עזרא** (מיום 13.11.2013), ת"פ 1371/09 **מדינת ישראל נ' משיטה** (מיום 7.9.2011), ת"פ 7210/08 **מדינת ישראל נ' שרעבי** (מיום 8.11.2009), ת"פ 1150/07 **מדינת ישראל נ' מייב** (מיום 14.7.2008), ת"פ 235/09 **מדינת ישראל נ' גבאי** (מיום 2.6.2010), ת"פ 33034-12-11 (מיום 31.3.2014).

אשר לנאשם 4 טען כי אף הוא לא עבד בחברה וכי תפקידו בביצוע העבירות הסתכם בישיבתו הפסיבית מאחורי ההגה ויש להתחשב אף בכך. גם הוא, כמו הנאשם 2, מצוי כיום במקום אחר לגמרי, הוא עובד במשרד החינוך ויאבד את מקום עבודתו אם הרשעתו לא תבוטל. הנאשם 4 נשוי ואב לשניים, מצבה הרפואי של רעייתו מצריך את סיועו והוא אמון על פרנסת משפחתו. במקרה זה ביקש כי בית המשפט יאמץ את תסקיר שירות המבחן.

15. ב"כ נאשם 3, עו"ד ברהום, טען כי חלקו של נאשם 3 באירועים המיוחסים לו קטן יחסית. במועדים הרלבנטיים לביצוע העבירות לא עבד בחברה ויחס האחריות שלו נעשה מכוח דיני השותפות והוא לא היה הרוח החיה בביצוע העבירות. הנזק שנגרם הוא לרכוש בלבד ונאשם 3 פיצה את המתלונן. מתחם הענישה הראוי במקרה זה נע בין אי הרשעה לבין מספר חודשי מאסר. העבירה של החזקת סכין המיוחסת לו בעברו, אינה צריכה להשפיע על העונש שייגזר עליו בגין העבירות נושא כתב האישום. הנאשם זנח את הטענה בעניין אי הרשעה, אולם עצם ההרשעה היא אות קין ועל כן יש להסתפק לעניין הענישה בהמלצת שירות המבחן.

16. נאשם 1 טען כי מאז ביצוע העבירות עבר דרך ארוכה על מנת להשתנות ואינו רוצה לחזור לאחור. לדבריו, הוא מעוניין להשתתף בתכנית צדק מאחה ולהסדיר את יחסיו עם המתלונן. הנאשם 1 הביע נכונות לתשלום פיצוי נוסף וציין את חששו כי אם ייוודע דבר הרשעתו בגין ביצוע עבירה זו, יתקשה במציאת עבודה אחרת.

17. נאשם 2 טען כי המעשים שביצע מלווים אותו יום יום ובמיוחד נוכח תפקידו כמנהל של למעלה ממאה עובדים. הנאשם 2 הביע צער על המעשים והוסיף כי שינה את אורחות חייו וביקש כי תינתן לו הזדמנות להמשיך בדרך השיקום בה החל.

18. נאשם 3 הביע צער על מעשיו.

19. נאשם 4 ציין כי כאב לילדים הוא מתבייש במעשים המיוחסים לו ושינה את אורח חייו. כמפרנס יחיד חשוב לו להמשיך בעבודתו.

מתחם העונש ההולם

20. כמצוות תיקון 113 לחוק, עלי לקבוע ראשית האם עסקינן באירוע אחד או במספר אירועים.

21. בית משפט העליון דן בשאלה האמורה ואין תמימות דעים ביחס לשאלה זו. גישה אחת היא גישתם של כב' השופטת ברק-ארז וכב' השופט פוגלמן בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (מיום 29.10.2014) (להלן: "ע"פ ג'אבר") לפיה ניתן לטעון כי כל העבירות המיוחסות נאשמים במסגרת ששת האישומים מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת. גישה שניה היא גישתם של כב' השופט דנציגר בע"פ ג'אבר וגישתו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום

2014.8.27) לפיה אף שמדובר בשישה אישומים שהמעשים במסגרתם בוצעו במסגרת אותו מיזם עברייני, הרי ניתן להפריד בין המעשים ומשכך יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאישומים.

22. מצאתי כי במקרה שלפני, מדובר אפוא בדפוס פעולה חוזר של גניבה בידי עובד שבוצע במועדים שונים ובמקוואות שונים ועל כן אני סבורה כי יש לראותו כאירוע אחד שיש לקבוע לו מתחם ענישה יחיד.

23. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. במקרה זה, הערך החברתי אשר נפגע הוא שמירה על רכוש המעביד מפני שליחת יד מצד עובד, כמי שהוא בעל גישה ישירה ונוחה לרכושו וכן פגיעה באמון ובמערכת העבודה התקינה בין מעביד לעובדו.

24. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי קיים הבדל בין נאשם 1 שבמועד הרלוונטי לכתב האישום היה עובד בחברה לבין נאשם 3 שלא היה עובד של החברה בעת ביצוע העבירות ונאשמים 2 ו- 4 שמעולם לא עבדו בחברה, שכן ביחס לנאשם 1 הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית יותר. נאשם 1 ניצל את עבודתו בחברה ואת נגישותו לרכושה ובמשך תקופה של מספר חודשים גנב יחד עם שאר הנאשמים כספים ממכונות השייכות לחברה ואף גרמו להן בחלק מהמקרים נזק, במטרה ליצור מצג לפיו המכונות נפרצו על ידי שימוש בכח.

25. בחינת מדיניות הענישה הנהוגת מלמדת כי בעבירות מהסוג הנדון קיים מנעד ענישה רחב שנע בין צו שירות לתועלת הציבור לצד מאסר מותנה וקנס ועד למספר חודשי מאסר, כאשר העונש שהוטל בסופו של יום היה תלוי בחומרת המעשים, בנסיבות המקרה ובנסיבותיו האישיות של הנאשם.

26. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה:** במקרה דנן, קדם תכנון מוקדם למעשים. הנאשמים חברו יחד ותכננו כיצד לגנוב כספים מהמכונות. מידת התכנון והתחכום ניכרת מהנזק שנגרם לחלק מהמכונות במטרה להסוות את מעשיהם.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות ומידת השפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה:** במקרה דנן, הנאשם 1 היה הדומיננטי מבין הנאשמים בביצוע העבירות והוא נטל חלק בכל האירועים. כעובד החברה לקח מפתח "מאסטר" באמצעותו פתחו הנאשמים את המכונות מהן נגנבו הכספים. הנאשמים האחרים, נגררו ונסחפו אחריו והועמדו לדין בעבירה חמורה של גניבה בידי עובד מכוח דיני השותפות.

ג. **הנזק שאמור היה להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם בפועל:** הנאשמים גנבו כספים בסכום

של ₪27,000 וגרמו נזק של אלפי שקלים למכונות. הנאשמים 1-3 השיבו לחברה חלק מן הסכומים שנגנבו וגם נאשם 4 מוכן לפצות את החברה.

ד. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות:** הנאשמים ביצעו את העבירות המיוחסות להם בשל בצע כסף, קלות השגתו וזמינותו נוכח עבודתו של הנאשם 1 בחברה.

27. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), מצאתי כי מתחם העונש ההולם לנאשם 1, אשר כאמור לקח חלק בביצוע כל העבירות וכן חלקו בביצוע העבירות גדול יותר והוא היחיד שבמועד הרלוונטי לכתב האישום עבד בחברה נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר.

מתחם העונש ההולם ביחס ליתר הנאשמים שהורשעו בפחות עבירות ולא עבדו בפועל בחברה, אולם פעלו בצוותא חדא עם נאשם 1, נע בין מספר חודשי עבודות שירות ועד לשנת מאסר.

שאלת ההרשעה

28. כאמור, ב"כ נאשם 3 מסר בטיעוניו כי הוא זונח טענתו באשר לביטול הרשעת מרשו (ר' עמ' 14 ש' 20 לפרוטוקול מיום 14/4/15), כך ששאלת ההרשעה מתייחסת לנאשמים 1, 2 ו-4 בלבד.

29. בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע בפלילים על בית המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים שנקבעו ברע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נב(3) 337, 342. התנאי הראשון הוא כי על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; התנאי השני הוא כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. על הלכה זו חזר כב' השופט שוהם בע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.11.14) וציין כי אם לא הוצגו ראיות בדבר פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, אין לחרוג מהכלל ולהימנע מהרשעה. בהקשר זה יוער כי לידי ככל שמדרג העבירה ונסיבותיה חמורים יותר, כך גם על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקום להיות משמעותי יותר.

30. המחוקק קבע לעבירת הגניבה בידי עובד ענישה מחמירה של שבע שנות מאסר, זאת בהשוואה לעבירת הגניבה לצידה קבע המחוקק עונש מאסר של שלוש שנים. מדובר אפוא בעבירה בעלת חומרה יתירה, שכן מעבר לנזק הכלכלי והפגיעה בקניין הנגרמת מעבירת גניבה, כשמדובר בגניבה בידי עובד, מתווספת לה הפרה בוטה של האמון הבסיסי הקיים בין מעביד לעובדו. עבירה זו קלה יחסית לביצוע וזמינה, עם זאת, הסיכוי לגלותה אינו גבוה ועל כן יש להנהיג ביחס אליה ענישה מחמירה ומרתיעה. בעניין זה ציין כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 407/09 **יאיר נ' מדינת ישראל** (מיום 5.3.2009):

"בעבירות בהן הורשעה המבקשת נודעת חשיבות רבה לביסוס הרתעה, באשר הן קלות באופן יחסי לביצוע, עקב ניצול יחסי האמון עליהן מושתתת מערכת היחסים בין עובד למעבידו. כמו כן, עבירות אלו פוגעות לא רק במעביד המסוים שנפל קורבן לגניבה בידי

עובדו, אלא ביחסי עובד-מעביד בכלל".

31. נוסף על עבירה זו, הורשעו חלק מהנאשמים בעבירה של היזק בזדון, שהעונש הקבוע בצדה הוא שלוש שנות מאסר. מדובר אפוא בעבירות חמורות, שבוצעו באופן שיטתי וחוזר על פני תקופה של כחצי שנה תוך תכנון מוקדם ובתחכום. כפי שציינתי, השיקול ההרתעתי בעבירות אלה ברור ומכאן הצורך בהחמרה בענישה. עם זאת וחרף חומרת המעשים, בתי המשפט לא אחת ביטלו הרשעת נאשמים בעבירות מסוג זה כפי שהציגו בפני באי כוחם. יש לציין כי הנאשמים במקרה זה ביצעו את העבירות המיוחסות להם לפני למעלה מארבע שנים, כשהיו - כפי שמגדירה אותם הפסיקה - "בגירים צעירים" (ר' ע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל (מיום 25.6.13)). הם נעדרים עבר פלילי וזוהי להם מעידתם הראשונה בפלילים. הנאשמים מנהלים כיום אורח חיים נורמטיבי ופרודוקטיבי.

32. התנאים שנקבעו בהלכת כתב הם מצטברים ויש לבחון אותם ביחס לכל אחד מהנאשמים 1, 2 ו-4.

33. חלקו של נאשם 1 בביצוע העבירות משמעותי ביותר. הוא עבד בחברה וניצל עובדה זו על מנת ליטול מפתח מסטר באמצעותו בוצעו הגניבות. הנאשם 1 נטל חלק בכל הגניבות והיווה הרוח החיה בביצוען. בשל הקושי לעמוד בפיתוי נוכח סכומי הכסף הנכבדים אליהם נחשף, ליכד סביבו את הנאשמים האחרים וגרם אותם לביצוע העבירות. הוא תכנן ויזם את המעשים ובחלק מן המקרים פגע במזיד במכונות. הנהגת הנאשמים גרמה לו לתחושת כח וביצוע העבירות עצמן יצרה אצלו תחושות ריגוש וסיפוק. אין מדובר במעשה בודד, כי אם בשישה אישומים הכוללים למעלה מעשר מקרי גניבה, שבחלקם גרם נזק במזיד, שנעשו תוך ניצול לרעה של האמון שניתן בו על ידי מעסיקו. כפי שצוין לעיל, מדובר בעבירות חמורות שיש בהן להשפיע על כלל יחסי העבודה ואין להקל בהן ראש. בנסיבות אלה אני סבורה כי לא ניתן לוותר על ההרשעה במקרה זה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים.

34. למעלה מן הצורך אציין כי גם לו היה הנאשם עומד בתנאי הראשון של הלכת כתב, הרי שיש להצביע על פגיעה קשה בשיקומו. הנאשם 1 שינה אמנם את אורחות חייו ועבר טיפול ועל כך יש לברך. בנוסף, הוא החל ללמוד והוא מתמיד בעבודה מזה מספר שנים, לגביה הודע לו כי ככל שיורשע תסתיים העסקתו. הנאשם נטל אחריות והודה בביצוע העבירות כבר בחקירתו במשטרה. כן הביע חרטה וצער. על אף כל האמור, והגם ששקלתי בנוסף את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, היעדר עברו הפלילי וגילו הצעיר של הנאשם 1, אינני סבורה כי הרשעתו תפגע בו פגיעה חמורה.

35. לפיכך, בהתחשב בחומרת העבירות, בריבוי ובחלקו בביצוען החלטתי כי אין מקום לבטל את הרשעתו.

36. נאשם 2 הודה והורשע בשלוש עבירות של גניבה בידי עובד ובשתי עבירות של היזק בזדון. מתסקיר שרות המבחן עולה כי הכיר את הנאשמים האחרים דרך לימודיהם המשותפים בישיבה ונסחף אחרי הנאשם 1 בביצוע העבירות. הנאשם 2 טען ביחס לעבירות כי העובדה שלא עבד טרם ביצוען, גרמה לכך שלא הבין את

משמעות ערך הכסף וההשקעה בפרנסה. כן לא היה מודע להשלכות של מעשיו על נפגעי העבירות. העובדה שהנאשם 2 לא עבד בחברה בפועל וכי הוא מואשם בעבירה של גניבה בידי עובד מכח דיני השותפות בלבד, גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, בצירוף ההודעה שקיבל בדבר ההחלטה שלא להעמידו לדין מחוסר ראיות בגין האישום הראשון הכולל גניבה מחמש מכוונות במקוואות שונים - מפחיתה את חלקו במעשים וחומרתם. אני סבורה אפוא כי הנאשם 2 עומד בתנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב. באשר לשיקומו, הנאשם 2 נשוי ואב לילדה, עובד כמנהל סופר, אחראי על עובדים רבים וכספים בהיקפים גדולים, מתנדב בקהילה במסגרות שונות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 בעל נורמות וערכים מקובלים. בשל תחושת הבושה, האשמה והחשש מפני תיוג חברתי ופגיעה במשפחתו, הנאשם 2 מתמודד לבדו עם ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו ונראה כי ההליך הפלילי עצמו מהווה עבורו גורם עונשי מרתיע. לנאשם 2 עבר נקי, הוא נטל אחריות על ביצוע מעשיו ושיתף פעולה עם גורמי החקירה והטיפול. שוכנעתי כי בנסיבות העניין הרשעתו תפגע בשיקומו ועל כן מצאתי לקבל את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו.

37. נאשם 4 נטל חלק בשני אירועים, שלגבי אחד מהם קיבל אף הוא הודעה בדבר החלטה שלא להעמיד לדין בשל היעדר ראיות מספיקות. גם הנאשם 4 לא עבד בחברה והתפתה להצעת חבריו לעשיית רווח קל. תפקידו בביצוע העבירות היה מזערי וכלל תצפיות והתרעה מפני הגעת המשטרה. הנאשם נשוי ואב לילדים ונעדר עבר פלילי. רעייתו חולה ותלויה בו לצורך ליווי לטיפולים. הנאשם 4 מפרנס יחיד. לצורך עבודתו נדרש הנאשם 4 להציג היעדר רישום פלילי ועל כן הרשעתו תפגע בפרנסתו. גילו הצעיר של הנאשם 4 בעת ביצוע העבירות, השינוי המהותי שעבר באורח חייו, הבעת החרטה והצער על המעשים, חלוף הזמן והתמשכות ההליכים - כל אלה כשהם מצטברים יחדיו, מובילים למסקנה כי יש מקום לקבל את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעת הנאשם 4.

38. לפיכך ולאור כל הנימוקים שהובאו לעיל החלטתי לאמץ את המלצת שירות המבחן ביחס לנאשמים 2 ו- 4 לנקוט בגישה שיקומית ולחרוג ממתחם העונש ההולם, לבטל את הרשעתם ולהטיל עליהם את העונשים כדלהלן:

על נאשם 2 אני מטילה צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 230 שעות במסגרת יחידת המתנדבים של עיריית פתח-תקוה וצו מבחן למשך חצי שנה.

הנאשם 2 מוזהר כי אם לא ימלא אחר צו השל"צ או צו המבחן ידון עונשו מחדש לרבות הרשעתו.

נאשם 2 יפצה את החברה בסך של 5,00 ₪, בנוסף לסכום שהופקד.

על נאשם 4 אני מטילה צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות שירות לתועלת הציבור במע"ש רעננה עמותת אלווין בתפקיד עוזר למדריך, וכן יעמוד גם נאשם 4 בפיקוח שירות המבחן במשך חצי שנה.

הנאשם 4 מוזהר כי אם לא ימלא אחר צו השל"צ או המבחן ידון עונשו מחדש לרבות הרשעתו.

נאשם 4 יפצה את החברה בסך של 8,000 ₪.

העונש המתאים לנאשמים 1 ו- 3

39. על פי סעיף 40 לחוק, אחד מן השיקולים המאפשרים סטייה ממתחם הענישה הם שיקולי שיקום. על אף שקבעתי לעיל כי אין נסיבות ביצוע העבירה מאפשרות ביטול הרשעת נאשם 1 אני סבורה כי הנאשמים 1 ו- 3 עברו שיקום של ממש ונכנסים בגדר הוראות סעיף 40 ד לחוק ולפיכך יש לחרוג בעניינם ממתחם העונש ההולם שנקבע.

40. באיזון בין השיקולים השונים, מחד, חומרת העבירות, קלות ביצוען, השפעתן על יחסי עבודה תקינים והצורך בהרתעת הנאשם 1 ומאידך, את נסיבותיו האישיות, לקיחת האחריות המלאה, החרטה הכנה, פיצוי המתלונן, חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, השיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, גילו הצעיר של הנאשם, היעדר עבר פלילי, רצונו להמשיך בהליך השיקום בו החל מעת מעצרו ונכונותו ליטול חלק בתכנית גפ"ן, אני סבורה כי יש לעשות שימוש בסמכות הקבועה בסעיף 40ד(א) לחוק ולחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום. הנאשם כבר עשה צעד של ממש בדרך השיקום, הוא לא חזר לבצע עבירות, הוא עבר טיפול, החל לימודים אקדמאיים והשתלב בשוק העבודה והוא כאמור מוכן להעמיק את הטיפול בהליך של צדק מאחה במסגרת שירות המבחן.

41. נאשם 3 אף הוא לקח אחריות מלאה על מעשיו והפנים את הפסול שבמעשיו. מזה מספר שנים הוא עובד כטבח במסעדה ובאולם אירועים והוא מגלה יציבות והתמדה בעבודתו. נאשם 3 בן 24, ועל אף שלחובתו הרשעה בגין החזקת סכין מצאתי כי יש לחרוג בעניינו ממתחם העונש ההולם.

סוף דבר

42. אשר על כן אני גוזרת על נאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי עבודות שירות, בבית חולים קפלן החל מיום 24.5.15. במועד זה על הנאשם להתייצב במפקדת מחוז מרכז בשעה 8:30. הנאשם מוזתר כי אם לא יעמוד בתנאי עבודות השירות הוא ידון למאסר ממש.

ב. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש.

ג. נאשם 1 יפצה את החברה בסך של 1,000 ₪, בנוסף לסכום שהופקד.

43. על נאשם 3 אני גוזרת כדלהלן:

א. 200 שעות בעמותת עזר מציון במודיעין, וכן יעמוד גם נאשם 3 בפיקוח שירות המבחן במשך חצי שנה.

ב. נאשם 3 מוזהר כי אם לא ימלא אחר צו השל"צ או המבחן ידון עונשו מחדש.

ג. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש.

ד. נאשם 1 יפצה את החברה בסך של 1,000 ₪, בנוסף לסכום שהופקד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ג' סיוון תשע"ה, 21 מאי 2015, בהעדר הצדדים.